

1. Imperialisterne opruster til krig

Den militære oprustning forceres mere og mere på internationalt plan; krigshandlinger udspilles hver eneste dag i forskellige brøndpunkter; stadig flere mennesker risikerer at blive udsat for krigens død og ødelæggelser — i Mellemamerika, i Mellemøsten, i det sydlige Afrika.

Drivende kraft i den gigantiske oprustning og i skærpelsen af krigstruslerne er USA-imperialisterne - i ledtog med de andre imperialistiske magthavere, først og fremmest de allierede i NATO.

Samtidig gennemfører Reagan-, Thatcher-, Schlüter- og andre regeringer i de imperialistiske lande en hårdhændet økonomisk nedskæringspolitik. Formålet er at bringe den kapitalistiske økonomi på fode igen. Massearbejdsløshed, underminering og nedbrydning af arbejderklassens organisationer, og en drastisk forøgelse af udbytningen er den pris, som arbejderbefolkningen skal betale for, at de stærkeste kapitalister kan sikre sig tilstrækkeligt høje profitter og køre deres barbariske kapitalistiske system videre. ...Hvis da ikke den pris, der skal betales, bliver massedød i en atomkrig?

Imperialisterne gennemfører den enorme oprustning for at forsvare deres magt, for at vinde sejr over arbejderbefolkningen i klassekampen på internationalt plan, for at fjerne de resultater, som arbejderbevægelsen på internationalt plan har tilkæmpet sig.

De direkte imperialistiske krigstrusler retter sig i første række mod befrielsesbevægelser og arbejderbefolkninger i de hel- og halvkoloniale lande i den 3. verden, f.eks. i Mellemamerika og Mellemøsten.

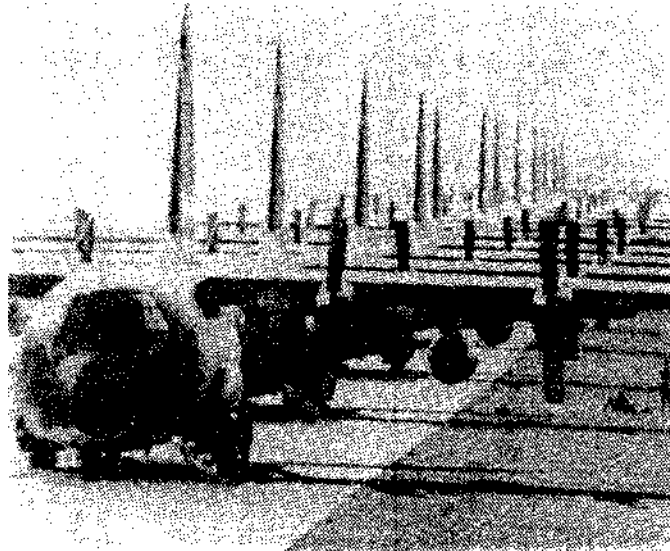
I hel- og halvkoloniale lande forsøger arbejderbefolkningen til stadighed at frigøre sig fra diktatoriske regimer og imperialistisk udplyndring og undertrykkelse. Mangel på jord og arbejde, underernæring, sygdom, analfabetisme og sult tvinger arbejdere og bønder i disse lande til at kæmpe for at afskaffe social undertrykkelse. Diverse imperialistiske regeringer - igen med USA's i første række - forsøger af al magt at stoppe udbredelsen af den koloniale revolution. Diktatoriske militærregimer og andre højre orienterede magthavere får våbenhjælp i stor stil, f.eks. i El Salvador og Israel. Samtidig arbejder især Reagan-regeringen intenst på at overvinde de lammende følger af nederlaget i Vietnam-krigen. USA-imperialismen skal igen kunne optræde som verdens politibetjent og slå til med militær magt overalt, hvor det borgerlige styre er truet.

Her er der umiddelbar trussel om krig - flere krige. Det er den arbejdende befolkning i disse dele af verden, som i første række er udsat for truslerne om at blive konfronteret med det imperialistiske krigsmaskineri. Ikke blot i et land som El Salvador, hvor kampen mod diktaturet foregår. Men også i lande som Nicaragua, Grenada og Cuba, hvor arbejderbefolkningen har overtaget regeringsmagten.

Krigsfaren skærpes altså på grund af den internationale kapitalistiske krise, som skærper den internationale kamp om profitter og markeder, og som skærper alle internationale modsætninger til det yderste. Dette giver sig også udslag i modsætninger mellem de imperialistiske lande — dvs. først og fremmest EF, USA og Japan. Modsætningerne skærpes og fører i første omgang til handelskrige (toldunioner og handelsrestriktioner) og de mere moderne former herfor: valutakriser og oliekriser. De enkelte grupper af imperialister søger at vælte krisens byrder over på andre imperialistiske lande. På denne måde sker der en kamp om fordelingen af verdensmarkedet. Den yderste konsekvens af denne skærpelse af modsætningerne mellem de imperialistiske lande er krigen. Det voldelige forsøg på at få overtaget verdensmarkedet.

2. Atomoprustning og kold krig

Imens disse krige foregår eller forberedes fortsætter atomoprustningen med voldsom hast. På fire år skal udgifterne til det amerikanske militær fordobles. 197 milliarder dollars mere skal hvert år pumpes ud til våben. De vil blive taget fra den amerikanske arbejderklasse og de fattige og blive givet til de kapitalistiske stor-koncerner, som dominerer oprustnings-industrien.

*U-S Air Force i
Vesttyskland*

Men atomoprustningen forstærkes ikke blot for at nogle stor-kapitalister kan skrabe endnu større profitter til sig. USA's og NATO's atomoprustning gennemføres for at rette en dødbringende trussel mod Sovjetunionen og de andre arbejderstater - det vil sige mod de stater, hvor kapitalismen er blevet afskaffet, og profitøkonomien er blevet afløst af planøkonomi. Disse stater er løsrevet fra imperialismens herredømme. Derfor er de imperialistiske borgerskaber og deres regeringer i bund og grund fjendtligt indstillet over for arbejderstaterne — på trods af, at de bliver regeret af brutale bureaukrater som Andropov, Jaruzelski, Husak m.fl. Fjenden er arbejderklassen i disse stater og den planøkonomi, som er resultatet af et opgør med kapitalismen.

Det er baggrunden for den nuværende vældige atomoprustning. Og det er baggrunden for, at USA-imperialismen altid har ført an i atomoprustningen, imod Sovjetunionen. Hvad enten det gælder atombevæbnede fly og u-både, raketter med flere sprænghoveder, krydserraketter, neutronbomber og meget andet - den teknologiske nyhed er blevet introduceret af USA's militærapparat. Forspringet og overvægten er blevet opretholdt lige siden de amerikanske imperialister smed atombombene over Hiroshima og Nagasaki ved afslutningen af 2. verdenskrig i 1945. Disse atommassakrer blev ikke gennemført for at besejre den japanske krigsmodstander - denne sejr var reelt opnået - men for at demonstrere militær magt og styrke over for Sovjetunionen.

USA, NATO og andre imperialistiske magter opruster for at sætte Sovjetunionen og de andre arbejderstater under det størst mulige militære pres.

Et formål er at presse regeringerne i Sovjetunionen og andre arbejderstater til at yde mindre - eller ingen - økonomisk og militær bistand til nationale befrielsesbevægelser eller til lande, hvor arbejderbefolkningen har væltet de borgerlige regimer. Hensigten er at presse først og fremmest de regerende sovjetiske bureaukrater til at begå store forræderier imod den koloniale revolution. Hvis f.eks. Israel med militær opbakning fra Washington-regeringen kan invadere Libanon for at slagte den palæstinensiske befrielsesbevægelse, uden at den sovjetiske regering gør noget ved det - ja så er det en klar gevinst for imperialisterne og deres lokale agenter. Eller hvis Reagan-regeringen kan iværksætte en kraftig invasion mod Nicaragua og befrielsesbevægelsen i El Salvador uden at risikere andet end foragede udtalelser fra Andropov - så er det en håndfast fordel for USA-imperialisterne.

Atomoprustningen mod Sovjetunionen og de andre arbejderstater skal altså tjene til at forstærke presset mod den koloniale revolution og gøre det mere omkostningsfuldt for arbejderbefolkningerne i de koloniale lande at udfordre de borgerlige magthavere og imperialisterne.

Samtidig forsøger Reagen-regeringen og andre imperialistiske regeringer at optrappe en kold krigskampagne, først og fremmest mod Sovjetunionen, men også mod Cuba og andre arbejderstater. Sovjetunionen, skal fremstilles som et frygteligt uhyre, der truer befolkningerne og deres frihed i alle dele af verden. Formålet er at gøre det politisk lettere at slippe fra overgreb mod den koloniale revolution. De politiske omkostninger ved at gennemføre en militær invasion mod f.eks. Mellemamerika skal nedsættes ved hjælp af sådanne kold krigskampagner. Kan det indtryk skabes, at det ikke er de salvadoranske arbejdere og bønder, men Kreml-bureaukraterne, som er ved at overtage magten i El Salvador — så bliver de politiske muligheder for at sende amerikanske besættelsestropper til El Salvador bedre. Jo flere sovjetiske u-både, som jagtes i svenske, norske og andre farvande og dagblade, jo flere sovjetiske spioner, der kan udvises i en bølge i en lang række lande - desto bedre politiske muligheder skulle der blive for at give oprustningen en ekstra tand. Med flere atomraketter i Europa og USA som resultat.

Atomoprustningen skal yderligere tjene det formål at sætte Sovjetunionen og de andre arbejderstater under det størst mulige økonomiske pres. Store militæruddgifter og en svækket økonomisk og social udvikling i arbejderstaterne skal bidrage til at stille dem dårligere over for de kapitalistiske lande.

Denne politik hænger sammen med, at de imperialistiske magthavere har en generel, langsigtet målsætning i forhold til de stater, som er løsrevet det imperialistiske herredømme. Den går ud på at svække og underminere dem, at presse dem til stadig flere politiske indrømmelser - for på langt sigt at opnå mulighed for at genindlemme tabte områder. Absolut militær overlegenhed, nedbrydning af arbejderbefolkningens organiserede styrke i de imperialistiske lande, samt en økonomisk og social opløsning i arbejderstaterne skal give denne mulighed.

3. Atomraketterne i Vesteuropa

Der er heldigvis ringe udsigter til, at imperialisterne kan opnå dette. Men nok så vigtigt er det, at USA- og NATO-imperialisternes militære planlægning og atomoprustning foregår på baggrund af denne langsigtede målsætning. Opstilling af MX-præcisions-raketter i USA, opstilling af de 572 præcisionsatomraketter i Vesteuropa, udvikling af rum-våben, udbygning af overvågnings- og opsporings-systemer i rummet, på landjorden og under havoverfladen - disse og andre initiativer skal tjene til at opnå en "first strike capability", en slå først-kapacitet. Det vil sige at gøre det teknisk, militært muligt for USA-imperialisterne og deres allierede at igangsætte et atomangreb mod Sovjetunionen og med eet slag sætte hele Sovjetunionens atom-arsenal ud af spillet - så der ikke bliver nogen gengældelsesmulighed for Sovjetunionen. Det er perspektivet i begrænset atomkrig i Europa: at Sovjetunionen ikke kan svare igen på et atomangreb - eller hvis uheldet skulle være ude i hvert fald kun mod Vesteuropa, ikke mod USA. Dette skridt fra militær overvægt - baseret på atomvåben - til absolut, total overlegenhed skal gøre det muligt for USA-imperialisterne at udøve den politiske magt på verdensplan - også over de nuværende arbejderstater.

For de amerikanske imperialister skal atomoprustningen også tjene til at give øget styrke over for de europæiske imperialister, som ikke kun er allierede, men også konkurrenter. De europæiske NATO-lande skal f.eks. være med til at betale for de 572 atomraketter; men den afgørende kontrol over deres anvendelse vil ligge hos den amerikanske regering og de amerikanske militære chefer. Samtidig skal opstillingen af raketterne i Vesteuropa - og en forventet efterfølgende udbygning af de sovjetiske gengældelsesmuligheder mod de vesteuropæiske NATO-lande - være med til at presse disse lande længere ind under den vældige amerikanske atomslagstyrkes "beskyttende" paraply. Den fælles vestlige pres-sions- og konfrontations-politik imod Sovjetunionen og Østeuropa skal med andre ord udbygges under forstærket amerikansk dominans.

Beslutningen om at opstille de 572 atomraketter i Vesteuropa er et vigtigt led i denne udvikling af NATO's oprustning. Denne beslutning blev truffet på et særligt møde for NATO's udenrigs- og forsvarsministre i Bruxelles den 12. december 1979. På dette møde besluttede NATO-ministrene at opstille de 572 atomraketter og samtidig at støtte forhandlinger mellem USA og Sovjetunionen om begrænsning-

ger af atom-arsenalet. Derfor går NATO's beslutning under betegnelsen "dobbel-beslutningen".

I november 1981 offentliggjorde Washington-regeringen sit udspil til de forestående forhandlinger i Genève. Det var den såkaldte "nul-løsning". Indholdet i forslaget er, at Sovjetunionen skal fjerne alle de nye SS 20-raketter og begrænse antallet af de ældre SS 4- og SS 5-raketter. Til gengæld ville NATO så undlade at opstille de 572 nye atomraketter i Vesteuropa.

Altså et forslag om, at Sovjetunionen skal begrænse sin atomslagstyrke, mens USA og NATO som i forvejen har en klar overvægt, hvad angår atom-slagstyrken, blot skal undlade at opstille endnu flere raketter i bestemte vesteuropæiske lande. Det er et forslag, som er imperialistiske krigsmagere værdigt. Ikke blot besidder de en atomvåben-overvægt; blot eksistensen af en atombombe i hænderne på en imperialistisk regering er for meget. Det understreges af, at amerikanske regeringer har brugt atom-truslen mindst 13 gange siden 2. verdenskrig:

"I 1946 benyttede Truman truslen mod Iran og i 1950 mod Korea. Eisenhower tvang Nordkorea til forhandlingsbordet i 1953. De kunne vælge mellem våbenstilstand eller a-bombe. I 1954 tilbød udenrigsminister Foster Dulles Frankrig 3 bomber til at klare sig ud af klemmen i Dien Bien Phu-basen i Vietnam. I 1958 blev truslen anvendt til at forhindre Mao-Kina i at besætte nogle Kuo-Min Tang-kontrollerede småøer. I 1961 blev Kennedy rådet til at benytte truslen i Laos og i forbindelse med Berlin-krisen. General Westmoreland anbefalede Johnson at forsvare den belejrede Khe Sanh-base i Syd-vietnam, med atomvåben. Nixon påtænkte flere gange under Vietnam-krigen at erstatte de massive fly-bombardementer med en a-bombe-løsning. Det er altså slå først-trusler, der ikke er kommet officielt frem, men som har udgjort grundlaget for USA's politik, når økonomisk-politisk pression ikke har slået til. På den led har vi levet nærmere på kanten af en atomkrig end almindeligt antaget." (Daniel Ellsberg, tidligere sikkerhedsrådgiver for 4 amerikanske præsidenter og planlægger af atom-strategi).

På den baggrund er det ikke overraskende, at Reagan-regeringen afviser et sovjetisk forslag om, at begge parter afstår fra at indlede brugen af atomvåben. Imens fortsætter Reagan-regeringen og de allierede i NATO kampagnen for at opstille de 572 atomraketter i Vesteuropa og dermed gennemføre et næste skridt i oprustningen for at opnå total imperialistisk overlegenhed.

4. For fred og socialisme

For Socialistisk Arbejderparti er det en særdeles vigtig opgave at deltage i kampen mod oprustningen. SAP skal arbejde for at styrke fredsbevægelsen i kampen mod de aktuelle imperialistiske oprustningsplaner, først og fremmest imod opstillingen af de 572 atomraketter i Vesteuropa.

Det sker både på baggrund af en opfattelse af, at det er meget vigtigt at vinde en sådan første sejr over de imperialistiske krigsmagere og på baggrund af en opfattelse af, at truslen om krige og atom-ragnarok ikke kan fjernes uden at fjerne krigsmagere og det kapitalistiske system: "Vores kritik af pacifisterne går altså ikke på, at de overdriver faren ved atomvåbene, men at de undervurderer den. Vi bebrejder dem, at de stiller sig tilfredse med midlertidige forholdsregler — kamp for den ene eller anden forholdsregel - selv om vi naturligvis støtter kampen for den slags mål, som f.eks. kravet om Europa som atomvåbenfri zone fra Portugal til Polen. Vi kritiserer dem, fordi de ikke ser, at den-

ne rædselsvækkende fare vil være ved, så længe det kapitalistiske system og den suveræne nationalstat består. Den vil altså være ved, så længe nogle af dem kan beslutte at fremstille den slags bomber bag ryggen af menneskeheden store flertal. Vi siger til de radikale pacifister, at menneskeheden ikke vil blive befriet fra atomtruslens mareridt, med mindre den tiltager sig retten og magten til at afgøre, hvad der produceres, og hvad der ikke produceres. Det indebærer afskaffelsen af privat ejendomsret, af konkurrence mellem individer og mellem stater, og af markedsøkonomien. Hvis man ikke er villig til at betale denne pris, er det fordi man foretrækker at løbe risikoen for at se den menneskelige race forsvinde, fremfor at ændre det samfundssystem, som fører til dette kollektive selvmord. For os er kampen mod krig og kampen for socialisme samme sag." (Emest Mandel).

For SAP vil det altid være en vigtig opgave at udbrede krav om ensidig nedrustning af de imperialistiske magter i NATO. Fordi disse imperialistiske magter bærer ansvaret for oprustningen og krigstruslen. Og fordi krav om nedrustning af "vores eget" danske borgerskab og dets væbnede allierede i NATO og fremgang i denne kamp for ensidig nedrustning er en betingelse for, at vi kan kræve af andre — som er ofre for den imperialistiske oprustning - at de nedrunder.

Denne kamp for ensidig nedrustning af de imperialistiske magter kan idag udvikles omkring kampen mod opstilling af de 572 atomraketter i Vesteuropa. Den kan udvikles til en kamp for et atomvåberfrit Europa - og dermed en atom-afrustning af bl.a. England, Frankrig og fjernelse af de amerikanske atomubåde, som indgår i det såkaldte forsvar af Europa.

Samtidig skal modstanden opretholdes og forstærkes mod forstærknings-aftalen, som går ud på at først og fremmest engelske NATO-tropper skal invadere Danmark i en krise-situation, hvor NATO finder det for godt at gå i offensiven mod Warszawa-pagt-landene.

" På denne måde kan skabes grundlag for, at den danske arbejderbefolkning på et senere tidspunkt gennemtvinger et brud med de imperialistiske magthavere i NATO og opfylder kravet: Danmark ud af NATO.

Dermed vil vi også bidrage til at forsvare arbejderbefolkningen i de koloniale lande og arbejders-taterne mod imperialisternes oprustning og krigstrusler.

5. De sovjetiske bureaukrater sikrer ikke freden

De imperialistiske magthavere fører an i oprustningen og forstærker krigstruslene.

De bureaukratiske magthavere i Sovjetunionen er stillet over for denne oprustning, som magthavere i den sovjetiske arbejderstat er de udsat for USAs og NATOs atomoprustning. Disse bureaukratiske magthavere er imidlertid ikke egnede til at bekæmpe oprustningen og krigstruslene. De vil ikke føre en kamp for socialisme på verdensplan - det vil sige den kamp, som fører til en total afvæbning af de imperialistiske krigsmagere og derved sikrer fred. Bureaukratiet i Sovjetunionen - og andre arbejderstater - er et konservativt lag, som ønsker at bevare status quo på internationalt plan. Bureaukratiet vil med alle midler forsvare sine egne privilegier og monopol på den politiske magtudøvelse på bekostning af den arbejderklasse, som bureaukratiet hævder at repræsenterer. Derfor vil bureaukratiet forsøge at nedkæmpe ethvert oprør inden for "deres egen lejr". Samtidig ønsker de at undgå en udbredelse af den socialistiske revolution på internationalt plan - da det vil styrke arbejderklassen generelt og dermed give arbejderklassen i Polen, Sovjetunionen, Rumænien og andre bureaukratiserede arbejderstater bedre muligheder for at vælte bureaukratiet af pinden. Derfor ønsker bureaukraterne også at indgå kompromisser med imperialisterne om oprustningen og den internationale udvikling; det vil grundlæggende sige aftaler om en "fred", hvor imperialisterne regerer videre i "deres lejr", mens bureaukraterne regerer videre i "deres lejr" uden at risikere militære anslag fra imperialisterne.

Problemet for bureaukraterne er bare, at de imperialistiske magthavere ifølge deres egne klasseinteresser fortsætter oprustningen og bl.a. retter den mod arbejderstaterne, netop fordi de stadig er arbejderstater på trods af det bureaukratiske styre. Arbejderstaterne har under alle omstændigheder et behov for at organisere et omfattende militært forsvar imod imperialisterne. Bureaukraterne organiserer dette militære forsvar ud fra deres egen særlige position.

Hvad angår atomoprustningen har de sovjetiske bureaukrater fulgt en speciel målsætning. Den går ud på at opbygge og bibeholde en gengældelsesmulighed over for USA-imperialismen og dens allierede i tilfælde af et atomangreb på Sovjetunionen eller andre arbejderstater. Det vil sige, at målsætningen har været - og er - at forhindre, at de imperialistiske modstandere opnår "slå først-kapaciteten" og dermed en total atomvåben-overlegenhed med de politiske konsekvenser, det vil have. Sovjetunionen har med andre ord fulgt en defensiv atom-strategi i forhold til imperialisterne.

Men bureaukratiet vil altså ikke afgørende udfordre de imperialistiske magthavere. Inden for rammene af modsætningsforholdet til imperialisterne ønsker bureaukraterne at sikre en organiseret international balance. De vil have - eller vil kunne foregive at have — en jævnbyrdig militær styrke over for imperialisterne. Samtidig ønsker de at gennemføre forhandlinger om begrænsning af oprustningen eller om nedrustning og at opnå resultater i sådanne forhandlinger. For bureaukraterne skal det medføre en begrænsning af militærudgifterne og dermed skabe bedre betingelser for den økonomiske udvikling i arbejderstaterne; og det skal give dem en tro på, at deres egne stater er vel forsvaret imod de imperialistiske modstandere. Det egentlige langsigtede perspektiv i denne politik er en evig opdeling af kloden i to lejre, som er domineret af henholdsvis bureaukraterne og imperialisterne. Bureaukraternes politik fører altså ikke til afrustning og sikring af freden.. Men omvendt er det ikke bureaukraterne, der er den aggressive, drivende kraft i atomoprustningen. Det er på den baggrund, vi kan vurdere de forslag og rustningsbegrænsning eller nedrustning, som den sovjetiske regering og dens allierede i Warszawa-pagten fremkommer med over for Washington-regeringen og de øvrige NATO-regeringer.

Der er et tidligt eksempel fra slutningen af 1950'erne. På NATOs ministerrådsmøde i 1957 blev truffet beslutning om opstilling af landbaserede mellemdistance-raketter i Europa. Derefter stillede den polske udenrigsminister Rapacki forslag om oprettelse af en atomvåbenfri zone i DDR, Vesttyskland, Polen og Czekoslovakiet, om fastfrysning og derefter total fjernelse af alle raketter kombineret med gensidig konventionel nedrustning. Det blev blankt afvist af NATO-landene. I 1959 blev de landbaseret mellemdistanceraketter af Thor- og Jupiter-typen opstillet i England og Italien.

Også i forbindelse med NATO-beslutningen om opstilling af de 572 atomraketter fra slutningen af

1983 har den sovjetiske regering fremsat nedrustningsforslag. Allerede 6. oktober 1979 (før NATOs beslutning) tilbød Brezhnev, at Sovjetunionen ville reducere antallet af mellemdistance-atomvåben hvis NATO ikke opstillede flere.

I en tale den 21. december 1982 fremsatte Andropov et nyt forslag. Det går ud på, at Sovjetunionen vil beholde det samme antal raketter, som England og Frankrig har. Det vil betyde tilbagetrækning af bl.a. et antal SS 20-raketter. Hvis antallet af engelske og franske raketter senere bliver skåret ned, så vil antallet af sovjetiske raketter blive reduceret med det samme antal. Det er det sovjetiske forslag til, hvordan opstillingen af de 572 atomraketter i Vesteuropa skal undgås. Endelig opstiller den sovjetiske regering den målsætning, at alle atomvåben fjernes fra Europa - men det er ikke forhandlingsudspillet i den øjeblikkelige situation.

Andropov stiller i det mindste forslag om at indlede en atom-nedrustning. Denne linje står i modsætning til USA- og NATO-imperialisternes konsekvente oprustningspolitik. Det betyder blot ikke, at de sovjetiske bureaukrater fører en effektiv fredspolitik - i og med, at de saboterer arbejderklassens kamp mod imperialismen på internationalt plan. Bureaukraterne gør dette, fordi de selv ønsker at indgå kompromisser med imperialisterne; de ønsker ikke sejre for arbejderbefolkningen over imperialisterne. Det kommer til udtryk i mangelfuld og svigtende støtte til den koloniale revolution, tidligere i Indokina, idag i Centralamerika. Det kommer til udtryk i manglende støtte til arbejderbefolkningens kamp mod borgerskabet i de imperialistiske lande. Og den kommer til udtryk i holdningen til fredsbevægelserne, der blot behandles som pressionsgrupper, der kan være nyttige for Moskvas diplomati. Bureaukraterne ønsker blot at presse diverse borgerlige regeringer til at føre en mere Sovjet-venlig udenrigspolitik, ikke at arbejderbefolkningen skaffer sig af med de borgerlige regeringer og kapitalisterne.

Nok så afgørende er dog bureaukratiets undertrykkelse af arbejderklassen i "deres egen lejr", i arbejderstaterne. De konventionelle militærstyrker, som Warszawa-pagt-landene har, bliver brugt til at holde

Prag '68

arbejderklassen nede. Invasionerne i Ungarn i 1956 og Tjecoslovakiet i 1968 - og trusler om invasion mod Polen, hvis ikke det polske militær alene kan klare sagerne - er tydelige vidnesbyrd om det. Og også Sovjetunionens militære trusler mod Kina, bl.a. med atomvåben, hører med i dette billede. Denne undertrykkelsespolitik er i sig selv en forbrydelse. Desuden bidrager den til at svække arbejderstaternes forsvars-kapacitet over for imperialisterne. Jo kraftigere arbejderklassen er aktivt mobiliseret i forsvaret mod imperialisterne, desto vanskeligere vil det være for imperialisterne at sætte arbejderstaterne under pres og senere angribe dem. Men bureaukratiets politik modvirker en sådan mobilisering af arbejderklassen. Dertil kommer, at undertrykkelsen af arbejderklassen medfører, at den "virkeliggjorte socialisme" giver et frastødende, og ikke tiltrækkende, inspirerende eksempel for arbejderklassen i de imperialistiske

lande. Det hæmmer kampen for socialisme i Vesteuropa og Nordamerika, og dermed svækkes også for svaret af arbejderstaterne.

6. Støt arbejderklassen og fredsbevægelserne i øst

Arbejderstaterne skal forsvares mod de imperialistiske magthavere. Det er en opgave for hele arbejderbevægelsen i de imperialistiske lande. Kravet om ensidig nedrustning i de imperialistiske lande bør til stadighed stå i centrum for kampen mod oprustning og krigstrusler. Men med bureaukraternes undertrykkelse af arbejderklassen og med deres forsøg på at opnå et internationalt klassesamarbejde med imperialisterne er det ligeså klart, at kampen for fred og socialisme også er og bh'ver en kamp mod de bureaukratiske magthavere. Det er opgaven for revolutionære socialister og for hele den internationale arbejderbevægelse at støtte arbejderklassen i de bureaukratiserede arbejderstater til den endelige sejr. Det vil sige gennemførelse af en politisk revolution, der fjerner bureaukratiet og indfører et socialistisk demokrati baseret på et arbejdersråds-styre.

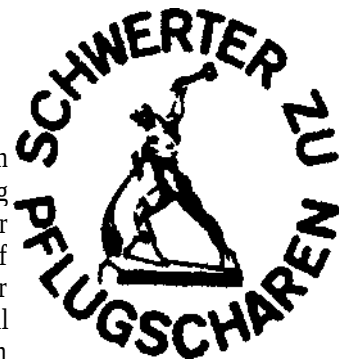
Denne anti-bureaukratiske kamp vil også føre fremad mod arbejdernes kontrol over udenrigs- og militærpolitikken — bl.a. med afvæbning af bureaukratiet og bevæbning af arbejderklassen, og mod nedbrydning af det sovjetiske bureaukratis påtvungne overhøjhed over de østeuropæiske lande.

Den anti-bureaukratiske, politiske revolution, som er under udvikling, først og fremmest i Polen, er også et væsentligt bidrag til kampen mod imperialismen. En sejr for Solidarnosc og den polske arbejderklasse vil give håb og inspiration for alle, der kæmper for socialismen. Det vil i sig selv være en væsentlig hindring for, at imperialisterne kan gå i offensiven mod Polen eller andre østeuropæiske lande - og mod de socialistiske ideer i det hele taget. Også derfor er det vigtigt at støtte Solidarnosc i den fortsatte kamp mod militær-regimet i Polen.

Desuden skal vi som revolutionære socialister støtte de selvstændige fredsbevægelser, som er under udvikling i forskellige østeuropæiske lande. Vi skal forsvare deres ret til at organisere sig og propagandere - og vi skal støtte deres faktiske eksistens og deres forsøg på at imødegå den militær-politik, som bureaukratiet står for. Når de selvstændige fredsbevægelser kritiserer den militarisering, som præger de østeuropæiske lande og Sovjetunionen, så er det en kritik af den undertrykkelsespolitik, som bureaukratiet gennemfører mod arbejderbefolkningen.

*"Sværd til plovskær" -
DDR-fredsgruppemes
mærke*

Når de selvstændige fredsbevægelser stiller krav om begrænsning af den sovjetiske atom-oprustning, så er det et skridt til at kritisere den udenrigs- og forsvarspolitik, som kun baserer sig på opbygning af magt i snæver forstand. — Dermed ikke sagt, at kravet om ensidig nedrustning af Sovjetunionen er korrekt. Og specielt da ikke i en situation, hvor imperialismen gang på gang viser, at den under ingen omstændigheder vil standse sin oprustning. Kravet er udtryk for en mangelfuld forståelse af den globale klassekamp - specielt hvad angår den snævre forbindelse mellem den nuværende imperialistiske oprustning og de stadigt mere aggressive forsøg på at isolere de koloniale revolutioner fra den militære og økonomiske støtte, som kommer fra de bureaukratiserede arbejderstater.

Dette ændrer dog intet ved det faktum, at de selvstændige fredsbevægelser på en række områder har taget skridt til at udvikle en anden politik for at forsvare arbejderstatene og gå fremad i kampen for fred. Andre skridt i denne retning vil være opstilling af krav, som retter sig imod bureaukraternes militære og diplomatiske hemmelighedskræmmeri og sigter på at give befolkningen mulighed for at få reelle informationer om den forsvarspolitiske situation. - På samme måde ville tilbud til fredsbevægelser og faglige organisationer — som i NATO-lande kæmper imod oprustningen - om at kontrollere det sovjetiske atomarsenals omfang og karakter kunne tjene til at styrke kampen imod NATO's atomoprustning. Det ville give Sovjetunionen og de østeuropæiske lande mulighed for at indlede en forstærket politisk offensiv mod USA-imperialismen og deres NATO-allierede. Både med krav om en tilsvarende kontrol med NATO's atomarsenal og om krav om en øjeblikkelig nedrustning i NATO-landene. Kombineret med konkrete nedrustnings-initiativer ville en sådan politik være med til at gøre det klart, at Sovjetunionen og de østeuropæiske lande ikke har aggressive intentioner over for NATO-landene. Sådanne initiativer ville kunne kombinere de for arbejderstatene nødvendige militær-strategiske hensyn med bestræbelser på at udvikle en internationalistisk solidaritet med fredsbevægelserne og arbejderbevægelserne i de imperialistiske lande.

En sådan linje ville give væsentlige politiske resultater. Den ville styrke arbejderstatene over for imperialismen; den ville styrke arbejderbevægelserne over for de imperialistiske borgerskaber; og den ville styrke kampen for freden. - Men det er netop ikke bureaukraternes linje at gennemføre sådanne nedrustningsinitiativer og en sådan politisk offensiv for at afvæbne imperialismen politisk. Tværtimod ønsker bureaukraterne at gennemføre lukkede forhandlinger med imperialismen, hvor fredsbevægelserne skal reduceres til at spille rollen som en pressionsgruppe, der får forhandlingerne til at glide lidt i den retning.

Dette understreger, at det ud over kampen imod imperialismens oprustning og for en afvæbning af de imperialistiske magter, vil være nødvendigt at udvikle en solidaritet med fredsbevægelserne i øst. En sådan solidaritet må udvikles under hensyntagen til behovet for arbejderstatenes militære forsvar, og under hensyntagen til behovet for politiske revolutioner i de bureaukratiserede arbejderstater. Og den skal stile imod udviklingen af en international massebevægelse, som kæmper for fred.

Hvis det gennem udviklingen af en omfattende masse-aktion lykkes at vinde den aktuelle kamp mod opstillingen af de 572 atomraketter, så vil det være en fælles sejr for arbejderbefolkningerne i øst og vest. Det vil bringe os en smule længere frem mod det forenede socialistiske Europa, hvor alle atomvåben er effektivt bandlyst.

7. Socialdemokratiet - et NATO-parti under pres af massemobiliseringerne mod de 572

Som administrator af det kapitalistiske system og dets krise har Socialdemokratiet i dets regeringsperiode taget ansvar for såvel forstærkningsplanerne som opstillingen af og betalingen til de 572 atomraketter. Ligesom på andre områder har Socialdemokratiet vendt det døve øre til — i så lang tid det nu har kunnet lade sig gøre — fagforeningers, fredsorganisationers og arbejderpartiers krav om nej til de 572. Sågar den socialdemokratiske oppositions krav om at tage forbehold over for NATO's dobbeltbeslutning blev "glemt", da Kjeld Olesen i december 1979 i Bruxelles som udenrigsminister tilsluttede sig NATO-beslutningen.

Den socialdemokratiske regering forsøgte at hemmeligholde aftalerne om bevillinger til den fælles NATO-financiering af raketanlæggene, da den mærkede, at en voksende protest mod raketterne var under opbygning. På et møde i maj 1981 bad forsvarsminister Poul Søgård og hans hollandske kollega van der Gaus om at få bevillingerne hemmeligholdt, fordi de frygtede reaktioner fra venstrefløjen og fredsaktivister i en situation, der pegede på valg i de to lande.

Under pres fra den voksende massemobilisering mod de 572 raketter har Socialdemokratiene i "oppositionenslandene" forsøgt at koordinere deres holdning til: 1. Deres ansvar for de 572 atomraket-

ter. 2. Den voksende protest imod dem. Dette har bl.a. medført at:

- Socialdemokratiet i november 1982 fremsatte forslag om stop for bevillinger til de 572.1 sidste instans stemte de dog ikke for dette forslag i folketinget, men for at yderligere bevillinger skulle stilles i bero.

- SAM (Socialdemokrater mod A-våben og Militarisme) vokser og offentligt er de gået aktivt ind i Landskampagnen mod Atomraketter.

- Flere og flere klubber og fagforeninger har vedtaget udtalelser om "retten til at fortsætte livet" og om, at man ikke vil betale med dårlige overenskomster for at militærbudgettet kan vokse.

- Socialdemokratiet har fremlagt 10-punkts-programmet, som udgør en opblødning i forhold til tidligere positioner. Men forslaget indeholder ingen klar afvisning af de 572 raketter, og samtidig sætter Socialdemokratiet med dette program sin lid til forhandlingsresultater i Genève.

Det er helt i tråd med Socialdemokratiets "mindste onde"-politik at tro på forhandlinger i stedet for massemobiliseringer. I de socialdemokratiske ledes øjne er 368 opstillede NATO-raketter bedre end 572 opstillede.

Op til de store demonstrationer den 4. december 1982 udtalte Anker Jørgensen: "Schlüter skal ikke væltes på en dødssyg raketsag". Denne udtalelse er i virkeligheden et dolkestød både mod de, der kæmper mod de 572 raketter, og de, der kæmper for Schlüters afgang.

Enten fortsætter Socialdemokratiet med at tage ansvar for kapitalisternes kriseløsning eller også bryder de med de borgerlige, går ud i kamp for at vælte Schlüter og garanterer offentligt, at de ikke under nogen omstændigheder - heller ikke i en kommende regering - vil sige ja til de 572. Dette sidste vil kun kunne opnås, hvis kravet til Socialdemokratiet om et klart og entydigt nej til de 572 raketter er større end det pres, som de andre NATO-regeringer udsætter partiet for. Kun en mere massiv mobilisering på Socialdemokratiets egen slagmark - fagbevægelsen - vil kunne presse Socialdemokratiet til et betingelsesløst dansk nej til de 572.

8. Fagbevægelsen og kampen mod oprustningen

"Hvad skal vi med gevinsterne i arbejdskampen, hvis vi taber kampen for freden? Fakta er, at vi har ofret alt for lidt tid på at diskutere det oprustnings-orgie, som idag præger verdensbilledet og direkte truer freden. I fagbevægelsen mener vi ikke, at vore medlemmers velfærd begynder og standser ved fabriksporten" (Hardy Hansen på SiD's fredskonference i september 1981).

"I 1982 har vi set begyndelsen til, at fagbevægelsen har taget større del i den folkelige bevægelse for freden. Især har de lokale fagforeninger været aktive. Kampen for freden bør være en naturlig del af fagbevægelsens arbejde. Vi er den største folkelige bevægelse, ikke blot i Danmark, men internationalt...

Fagligt handlingsprogram

Resultatet af den faglige fredskonference på Sankt Anna: Gymnasium den 20.-21. november 1982 blev udmonlet i et handlingsprogram, som udtrykker de mål, som Fagbevægelsen for Fred har sat sig. Nedenfor kan du læse, hvilke opgaver, som de 300 tillidsfolk fandt vigtigst. Idag er vi i fuld gang med at omsætte disse beslutninger i handling. Vi er igang med:

- en omfattende kampagne imod opstillingen af de 572 nye atomraketter i Europa.
- at forstærke agitationen for Norden som en atomvåbenfri zone som

en begyndelse til et atomvåbenfri Europa,

- at undersøge, hvor mange arbejdspladser, der kan skabes i Danmark, hvis man anvender oprustningsmilliarderne til civile formål.

- at arbejde for etableringen af et fredsforskningsråd med repræsentanter fra fagbevægelsen, fredsbevægelsen, undervisnings- og forskningssektoren.

- at fortsætte det internationale samarbejde til sikring af freden.

jeg tror på, at vi engang med tiden vil få Metalarbejderforbundet og LO ind i fredsarbejdet, og de skal være velkomne under fanerne" (John Mølgaard, oplysningssekretær i SiD, i NTA's kvartalsavis januar 1983).

På initiativ fra utallige fagforeninger i Nordjylland og Arbejdernes Fællesorganisation blev der i maj 1981 afholdt en Nordisk Fredskonference i Aalborg. Med konferencen, hvor mange fagforeninger og fredsorganisationer fra hele Norden var mødt frem, blev der skabt et godt udgangspunkt for at inddrage fagbevægelsen i kampen mod oprustningen.

De mest synlige resultater af konferencen var en appel til de nordiske regeringer om at sikre Norden som garanteret og traktatfæstet atomvåbenfri zone samt en appel om at sende en delegation af danske tillidsfolk til Sovjet "...for på højeste plan at drøfte forslag om Norden som atomvåbenfri zone. Vi håber at vore kollegaer kan komme hjem og sige til vore politikere: værsgo', her er et forslag til næste konkrete skridt. Kom så igang".

Siden Ålborg-konferencen har SiD som det første forbund afholdt en fredskonference (september 1981), en faglig delegation har været i Moskva, faglige delegationer fra Sovjet og USA har diskuteret med den danske fagbevægelse, LO har udgivet et tema-hæfte om "fagbevægelsen og freden", og til sidst men vigtigst: flere og flere fagforeninger har gennem udtalelser krævet nedskæringer i militærbudgettet og taget afstand fra tanken om, at militær skaber arbejde. Kun et begrænset antal fagforeninger har tilsluttet sig Landskampagnen Stop atomraketterne og dermed kravet om dansk nej til de 572.

Samlet må det siges, at det er en positiv udvikling, at fagforeninger og forbund aktivt tager del i debatten og kampen mod oprustningen. Det gør det muligt at skabe en aktionsenhed mellem fagbevægelsen og de uafhængige fredsbevægelser. Men skal fagbevægelsens fulde styrke bruges i kampen mod imperialisternes oprustning, så må der praksis gøres op med de fejlagtige opfattelser, der idag gør sig gældende indenfor fagbevægelsen. Ligesom visse fredsorganisationer udviser SiD, og LO og de enkelte fagforeninger en blind tro på resultater gennem forhandlinger, samt en manglende betingelsesløs afstandtagen fra de 572 atomraketter.

"Det er dansk og international fagbevægelses mål, at stormagterne, Sovjet og USA, skal tvinges til at opnå konstruktive resultater ved forhandlingsbordet med det formål at sætte skred i nedrustningsprocessen, og at der forhandles frem til et atomfrit Europa". (Knud Christensens leder i LO's temahæfte: "Fagbevægelsen og indsatsen for freden").

"... Et urealistisk oplæg fra Reagans regering kan imidlertid fremprovokere et forhandlings-sammenbrud, som derefter kan benyttes som alibi i såvel Øst som Vest til at fortsætte oprustningsvanviddet. SiD henstiller derfor indtrængende til den danske regering om i NATO-sammenhæng at gøre sin indflydelse gældende over for USA med henblik på at påvirke Reagan-regeringens forhandlingsoplæg til Sovjet i realistisk retning" (uddrag fra SiD's udtalelse på deres hovedbestyrelsesmøde den 25. september 1981).

Hvis vi ser på udviklingen i England, får vi en ganske god fornemmelse af hvilken politisk debat og kamp, der endnu forestår indenfor den danske fagbevægelses og arbejderbevægelses rækker. Den engelske uafhængige fredsbevægelse CND har et klart program:

- betingelsesløs og ensidig engelsk nedrustning, herunder nej til de 572.
- England ud af NATO.

Samtidig har CND ført en hård kamp for, at Labour vedtager CND's program og går aktivt med i mobiliseringerne mod de 572. Idag er dette en realitet. Dog har Labour endnu ikke rejst kravet om et endeligt brud med NATO.

Hvis vi sammenligner os med England, har vi langt igen. Der findes ikke idag en fredsorganisation som på nogen måde politisk og i antallet af medlemmer har den samme styrke som CND. Men som vi kunne se i England kan udviklingen forløbe meget hurtigt. Samtidig påpeger udviklingen i England til fulde, hvilke opgaver alle socialister har både indenfor freds- og fagbevægelsens rækker. CND's succes kan kun forstås, hvis man ser CND som en del af den brede opposition, der har udviklet sig indenfor Labour. Oppositionen kræver at Labour begynder at bruge arbejdernes styrke, bryder med de borger-

lige og kæmper for en arbejdernes kriseløsning. Med andre ord er CND en del af den klassekamps-tendens der udvikler sig indenfor Labour.

"Arbejderbevægelsen er i sit udgangspunkt international og har altid arbejdet for freden. Det er altid arbejderne, der er taberne ved krig. Arbejderne er - det viser historien - kanonføden, der uden at blive spurgt, bliver sendt ud i forreste linje på slagmarken. Og i de lande, som ikke direkte er inddraget i krig, er krigssituationen altid blevet brugt til at skade arbejderne og deres organisationer ... Vi skal ikke blot fjerne våbnene, men forudsætningerne for at der opstår konflikter. Vi ved fra historien, at krige altid fører til sult. Sult og ulighed hos store dele af verdens befolkning kan også føre til krig, når vold er den eneste vej ud af elendigheden, og når valget står imellem at dø af sult eller at dø i kamp for retfærdige krav ... Vi ser kampen for freden, solidaritetsarbejdet og det internationale samarbejde i en meget tæt sammenhæng. Formålet er at skabe en mere retfærdig verden, præget af øget lighed, hvor det er os selv, der bestemmer over fremtiden. Ikke jagten på profit, de multinationale selskaber, militæret eller højrekræfterne" (side 4 i LO's temahæfte).

Disse citater fra LO's temahæfte viser, at der er forståelse for fagbevægelsens særlige rolle i kampen mod oprustningen. Men de fornuftige synspunkter svækkes af synspunkter, der ligestiller Sovjet og USA og mangler afvisning af de 572. Opgaver er derfor aktuelt indenfor fagforeningerne at arbejde for et betingelsesløst nej til de 572 raketter.

9. Landskampagnen Stop Atomraketterne

Som i de øvrige vesteuropæiske lande antager mobiliseringerne i Danmark et mere og mere massivt omfang. I november 1982 startede kampagnen "Stop Atomraketterne" med det klare og entydige formål at sikre:

"a) Et dansk nej til de 572 nye atomraketter i Europa. Danmark vil hverken tage ansvar for beslutningen eller betale for den. b) At Danmark internationalt bruger sin indflydelse for at få raketbeslutningen omstødt".

Kampagnen er ikke nogen ny fredsorganisation, som skal ud at konkurrere med de allerede eksisterende fredsorganisationer. Den er et udtryk for en enhedsaktion, der samler fredsbevægelser, fagforeninger og alle der vil kæmpe for kravet: Nej til de 572 atomraketter. Kampagnens fundament er aktiviteter-

ne i de enkelte medvirkende organisationer. Derfor opfordres enhver tilsluttet gruppe/organisation til at lave deres egen kampagneplan for hvordan "... vi får alle fagforeninger, kvindeorganisationer, politiske partier, de unge, alle grupper af befolkningen med i arbejdet".

Gennem kampagneaviser, kampagnesymbolet, avisannoncer, påskemarcher, demonstrationer, nyhedsblade om raketmodstanden, opinionsundersøgelser, busturneer med aktivister fra England, Vesttyskland, Holland og Italien, henvendelse til folketingets medlemmer og lokal-politikere organiserer og igangsætter "Landskampagnen" et nej til de 572. Meget præcist erklærer de:

"Betingelsen for en sejr er, at vi arbejder effektivt og målbevidst, som om det var en folkeafstemning eller et valg, der skulle vindes for en enhver pris".

10. NTAogEND

Organisationen Nej til Atomvåben (NTA) opstod i protest mod NATO's beslutning i december 1979 om opstilling af de 572 nye atomraketter. I andre vesteuropæiske lande opstod tilsvarende bevægelser - END (European Campaign for Nuclear Disarmament). Til trods for dette udgangspunkt må vi desværre konstatere, at NTA fra starten har stillet sig uden for den fælles kampagne mod de 572 atomraketter, som bliver organiseret gennem Landskampagnen Stop Atomraketterne. Baggrunden er den, at dele af NTA i højere grad ønsker at gå ind på den østlige side af sagen, som det hedder. Det sker ud fra en opfattelse af, at de to såkaldte supermagter, USA og Sovjetunionen skal gå igang med en atomnedrustning, ellers bliver opstillingen af de 572 atomraketter ikke afblæst.

NTA og END rejser krav om nedrustning i Øst og Vest og om et Europa uden atomvåben. Men situationen er, at NATO med Reagan i spidsen forsøger at få opstillet nye offensive strategiske atomraketter, mens Sovjetunionen foreslår nedrustning på begge sider. I den situation må NTA og END rette skytset mod imperialisterne og gå imod deres oprustningsplaner. Det er den eneste vej fremad for at få opfyldt deres egen erklærede målsætning: et atomvåbenfrit Europa. En opgivelse af teorien om "det ligelige ansvar for atomoprustningen" og om "de to supermagter" betyder på ingen måde, at kampen for fred skal underordne de sovjetiske bureaukraters særinteresser eller gøres afhængig af, hvilke kompromisser der kan opnås i et forhandlingslokale i Genève. Det er netop den selvstændige massemobilisering imod imperialisternes oprustningsplaner, som kan bringe resultater.

NTA har netop sin oprindelse i modstanden mod NATO's raket-beslutning og har ligesom END lagt vægt på selvstændige mobiliseringer, uafhængigt af imperialistiske regeringer og sovjetiske bureaukrater og deres korridorforhandlinger.

Endelig har NTA's seneste landsmøde i marts 1983 igen besluttet, at sætte kravet om dansk nej til de 572 atomraketter i centrum for organisationens kampagne-aktiviteter. Derfor burde NTA på landsplan indgå i den fælles Landskampagne Stop Atomraketterne. Et første skridt til at fjerne truslen om atomragnarokket er i den nuværende situation at stå fast på kravet og mobilisere for:

Nej til opstilling af de 572 atomraketter.

11. Fredsbevægelsernes karakter og dynamik

"Konsekvenserne af en sejr for oprustningens kræfter vil være uhyggelige. Med Pershing 2 raket ternes hurtighed vil Europa skulle leve 6 minutter fra afgrundens rand. Men konsekvenserne af en sejr for fredsbevægelsen vil være lige så skelsættende. Det vil blive et historisk nederlag af samme rækkevidde som Vietnam for de militaristiske kredse omkring præsident Reagan og hans meningsfæller i Europa. Det vil give enorm inspiration, for alle tilhængere af afspænding og nedrustning i både Øst og Vest".

Det er hvad det handler om. Det er med den forståelse af situationens alvor, at Landskampagnen "Stop Atomraketterne" mobiliserer "ensidigt" mod de 572.

Imperialisternes nedskæringspolitik og oprustning er lige vigtige dele i deres kriseløsning. Det er værd af bemærke at kampen mod de 572 antager masseomfang samtidig med et opsving i kampen mod nedskærings- og indkomspolitikken. Spørgsmålet om sejr eller nederlag med hensyn til de 572 atomraketter vil dermed også få afgørende indflydelse på arbejderklassens muligheder for at gå i offensiven mod kapitalisternes nedrustning af de sociale rettigheder.

"Arbejde ikke bomber"

Men kampens udfald har ikke kun betydning for arbejderklassen i Europa. Tabes kampen vil det betyde en 5-10-dobling af USA's militærbudget. Arbejdere i USA står altså overfor nøjagtig den samme opgave: offensiv mod kapitalisternes kriseløsning - arbejderne skal ikke betale hverken med deres real løn eller liv!

Hvis det skulle lykkes at få opstillet de 572 atomraketter vil fredsbevægelsen få et alvorligt tilbageslag, men slaget vil ikke være tabt. Den efterfølgende periode vil være kendetegnet af konstante politiske kriser, direkte udsprunget af opstillingen af raketterne og betalingen for disse.

Hvis vi forhindrer, at de 572 atomraketter kommer til Vesteuropa, er vi nået langt, selvom vi ikke vil have fjernet atomtruslen. Det er ikke muligt at fjerne atomtruslen uden at fjerne det kapitalistiske system.

12. Sax's opgaver i kampen for fred

I kampen mod oprustningen og for fred er det Sax's opgave:

- at styrke Landskampagnen Stop Atomraketterne og dens krav,
- at fremlægge Sax's analyse af kravenes rigtighed og perspektiv,
- at mobilisere for aktioner mod oprustningen overalt, hvor vi er, på arbejdspladser, i fagforeninger, på uddannelsessteder, i kvindebevægelsen, blandt ungdommen og dens organisationer, i lokalområder m.m.
- at lægge pres på Socialdemokratiet og fagbevægelsens ledere nationalt og lokalt. Alle de, der på fredskonferencer og lignende steder har bragt op, må tvinges til at gå fra ord til handling, de må i praksis bidrage til kampagnens opbygning,
- at arbejde inden for NTA for at få denne organisation med i kampagnen,
- at oplyse om forstærkningsaftalen og dens rolle i USA's og Nato's atomstrategi og arbejde for en opsigelse af forstærkningsaftalen,
- at oplyse om NATO's rolle historisk og aktuelt, bl.a. i Klassekampen.

Denne pjese indeholder en resolution vedtaget på Socialistisk Arbejderparti (SAP's) 4. kongres, august 1983.

SAP er den danske sektion af 4. Internationale, som består af revolutionære partier i en lang række lande verden over.

Kampen mod oprustning og imperialistiske krige er en vigtig del af SAP's og 4. Internationales program og aktiviteter. Det er også en kamp mod oprustningsvenlige regeringer i Danmark og resten af den imperialistiske verden. En kamp som må føres sammen med arbejderbevægelsen mod arbejdsløshed og nedskæringer. En kamp som først afsluttes den dag de imperialistiske regeringer er sat på porten, og erstattet af arbejderklassens magt i et socialistisk demokrati.

Det kan du læse mere om i "Borgerskabets offensiv, reformismens fallit og de revolutionæres opgaver" - en resolution der blev vedtaget på SAP's 4. kongres. Resolutionen kan fås ved henvendelse til Socialistisk Arbejderforlag.

Pris: 2 kr.

Copyright: Socialistisk Arbejderparti,
dansk sektion af 4. Internationale
Første oplag: Oktober 1983 ISBN 87-87602-33-4

Eget tryk.

Socialistisk Arbejderforlag

Blegdamsvej 28-32 opg. C III, 2200 København N
Tlf: (01) 39 79 48 Giro: 3 08 26 52